הבעת תודה של הוזיר

פונג'אב - הודו

פעם חיו בהינדוסטן שני מלכים שאדמותיהם גבלו זו בזו, הם התחרו באוצרם ובעוצמתם, כי אחד היה רג'ה הינדי, השני באדשה מוסלמי, ולא התיידדו כלל.
על מנת להימנע מריב מתמיד הם ערכו הסכם, כתבו וחתמו, שאם מי מהנתינים שלהם, יהיה גדול ופשוט או חשוב ביותר, יעבור את הגבול בין הממלכות, הוא ייתפס וייענש.
יום אחד הבאדשה והוזיר הראשי הזקן שלו התכוננו להתחיל לטפל בענייני הממלכה, והבאדשה השחיז את העט בסכין שאחז בידו, כשהסכין החליקה והוא חתך את קצה אצבעו.
"הי וזיר "קרא באדשה "חתכתי קצה האצבע שלי!"
"גם זו לטובה" ענה הוזיר.
"חוצפן שכמותך" קרא המלך "אתה מעז לצחוק מאסונות של אחרים, ושלי גם כן? הי, שומרים, קחו אותו מיד ושימו אותו במאסר עד שיהיה לי זמן להעניש אותו כפי שמגיע לו."
מיד הקצין התורן לקח את הוזיר המסכן והוביל אותו דרך פרוזדורים צרים בדרכו לכלא.
כשנפתחה הדלת הוזיר לחש דבר מה לתוך זקנו הארוך ולבן.
"מה אמר הנבזה הזה?" שאל המלך.
"הוא אמר 'תודה הוד רוממותו'" ענה אחד הסוהרים. המלך הביט בדלת הנעולה בהפתעה וכעס. "הוא בוודאי השתגע" קרא "כי הוא מודה לי לא רק על מזלם הרע של האחרים אלא גם על אלה שלו עצמו. משהו שיגע אותו בוודאי."
האמת היא שהמלך חיבב מאוד את הוזיר הזקן שלו, ולמרות שרופא החצר בא וטיפל באצבע שלו וחבש אותה, למרות שהכאב פחת, לא פחת הכאב בלב ושל המלך וכולם, המשרתים והשרים ראו שהוא מצוברח כל

היום.
למחרת המלך הורה להכין את סוסו והודיע כי הוא יוצא לצוד. מיד התחילו הכנות באורוות ועשרות ציידים ומשרתים היו כבר מוכנים ללוות אותו, אך המלך הודיע שהוא יוצא לבדו. הוא נתן בהם גם מבט כל כך מאיים שאיש לא העז לשאול או להציע לווי. הוא יצא ורכב לבדו מעל שדות ובחורשות, ומצב רוחו היה עכור עד שלא שם לב כלל לחיות בר או פסיונים. הוא רכב בהיסח דעת כזה שלא הרגיש כלל שעובר את הגבול לשטחים של שכנו הרג'ה. כאשר משיחים שסביבו יצאו שומרים שעצרו אותו, לא נשאר לו אלא להיכנע. הוא נכבל והובל לכלא של הרג'ה, אך כל הזמן חשב על הוזיר שלו שגורלו היה דומה. הוא רצה מאוד להרגיש, כמו הוזיר, את הצורך לומר מילת תודה, אך לא ידע על מה.
באותו ערב הרג'ה אסף את יועציו כדי להחליט מה לעשות ליריב שכך נפל בידיו. באו גם כל הברהמינים, כוהנים שמנים שידעו והבינו הכל, ויכלו לחשב איזה הם ימי מזל ואיזה של חוסר מזל. יועצים רבים הציעו למלך עצות שונות, אך הברהמינים התאספו סביב ראש הברהמינים והתייעצו בינם לבין עצמם. בסוף ראש הברהמינים קם ופנה למלך.
"ובכן" שאל המלך "מה עצתכם?"
"יום רע היום" קרא הברהמין הראשי "הו, איזה יום חסר מזל. האל דבי כועס מאוד והורה שמחר צריך להקריב לו את ראשו של באדשה."
"אז כך גם יעשה" אמר רג'ה "ואתם תבצעו את פסק הדין." הוא קד לכוהנים ועזב את האולם.
למחרת הוחל בהכנות לקראת העלת הקורבן. מאות דגלים הונפו במקדש, מאות מתופפים תופפו, מאות זמרים שרו לחשים, מאות כוהנים התרחצו, התמשחו בשמן וביצעו טכסים קדושים שלהם. באותו הזמן רג'ה ישב מרוגש וחסר שקט בין מאות אנשי החצר ומשרתים שלו, ורצה שהכל כבר יסתיים.

בסוף הגיע זמן העלת הקורבן והבאדשה המסכן הובא בכבלים כדי שיכרתו את ראשו. הברהמין הראשי התקרב אליו עם חיוך רחב על פניו ועם חרב שלופה בידו, אך פתאום ראה שאצבעו של הבאדשה חבוש בפיסת בד. מיד הוא עזב את חרבו ועיניו כמעט יצאו מארובותיו מהתרגשות. הוא תפס את ידו של הבאדשה, הוריד את הסמרטוט וראה שקצה אצבעו חתוכה.
הוא האדים מרוב כעס והוביל את הבאדשה אל הרג'ה המשתומם .
"לשווא, אדוני" אמר הברהמין "הקורבן הוא חסר תועלת. קצה האצבע חסר! אין ערך לקורבן שאינו שלם" והוא התחיל לבכות ולהתייפח מרוב ייאוש וזעם.
אך הרג'ה, במקום לבכות כמוהו, נתן אנחת הקלה ואמר "בזה מסתיים הדבר. מילא, אילו היה זה מישהו אחר, אולי לא היה לי איכפת, אך לא נראה לי שהאל ירצה כי אקריב לו מלך."
הוא שלף את חרבו, חתך את כבלי הבאדשה והוביל אותו מהמקדש אל הארמון שלו. אחרי שבאדשה התרחץ ואכל רג'ה נתן לו מתנות ובלווי מכובד של אנשי החצר הוביל אותו בעצמו אל הגבול.
שם הם ביטלו את ההסכם הישן והכינו חדש, בו כל מלך הבטיח קבלת פנים מכובדת ובטוחה לכל אחד מהנתינים, מגדול ועד קטן, שיעבור את הגבול מסיבה כלשהי.
הם התחבקו וחזרו, כל אחד לארמונו.
כשהבאדשה הגיע הביתה הוא ציווה מיד להביא לפניו את הוזיר הכלוא. "הו וזיר" אמר כשהאיש הזקן הובא לפניו "התדע מה קרה לי לאחרונה?"
"איך אדם הנמצא במאסר יכול לדעת מה קורה בחוץ?" ענה הוזיר. והבאדשה סיפר לו את ההרפתקה שלו, וכשסיים אמר "החלטתי שאשחרר אותך כפרס על כך שניצלתי, אך תאַמר לי מדוע אמרת שזו לטובה כשחתכתי את אצבעי."
"אדוני" ענה הוזיר הזקן "חשבתי שיש לך מזל שאבדת רק את קצה אצבע כי אחרת הייתה

בוודאי מאבד את ראשך. ולאבד חתיכת אצבע הוא הדבר פחות גרוע מהשניים."
"אכן, זה נכון" אמר המלך כשהוא נוגע בראשו, כאילו לוודא שהוא עוד שם "ובכל זאת למה הודית לי כאשר הושלכת לכלא?"
"הודיתי" ענה הוזיר "כי תמיד טוב לומר תודה. הייתי מודה עוד יותר אילו ידעתי כי כליאתי תמנע מהאל דבי לדרוש להקריב אותי, קורבן מושלם, במקום הוד מלכותך."